המחובר יובא אמר בפטור אביי אמר חייב

רבא אמר פטור דהא לא נתכוון לחתיכה

דאיסורא אביי אמר חייב דהא קמיכוין

לחתיכה בעלמא אמר רבא מנא אמינא לה

ידתניא חומר שבת משאר מצות וחומר שאר

מצות משבת חומר שבת משאר מצות

שהשבת עשה שתים בהעלם אחר חייב על

כל אחת ואחת מה שאין כן בשאר מצות

וחומר שאר מצות משבת שבשאר מצות

שגג בלא מתכוין חייב מה שאין כן בשבת:

אמר מר חומר שבת משאר מצות שהשבת

עשה שתים בהעלם אחר חייב על כל אחת

ואחת מה שאין כן בשאר מצות היכי דמי

אילימא דעבד קצירה ומחינה דכוותה גבי שאר מצות אכל חלב ודם הכא תרתי מיחייב

והכא תרתי מיחייב אלא שאר מצות דלא

מיחייב אלא חדא היכי דמי דאכל חלב

וחלב דכוותה גבי שבת דעבד קצירה

וקצירה הכא חדא מיחייב והכא חדא מיחייב

לעולם דעבד קצירה ומחינה ומאי מה

שאין כן בשאר מצות אע"ז וכדרבי אמי

דא"ר אמי זיבח וקימר וניסך בהעלמה אחת

אינו חייב אלא אחת במאי אוקימתא בע"ז

אימא סיפא חומר בשאר מצות שבשאר

מצות שגג בלא מתכוין חייב מה שאין כן

בד א מיי׳ פ״ב מהלכות בו א תיי פיצי תהאכ שגגות הלכה ז: בה ב מיי פ״א מהל פ"א מהלכו׳ שבת הלכה ח ופ״ז מהלכות שגגות הל' יא:

מוסף רש"י

י זיבח וקיטר וניסך בהעלמה אחת אינו חייב אלא אחת. וכל עבודומיה אלא אחת. וכל עבודותיה בלוהרה אחת הן, לא מעבדם, הלכך אין כאן חלוק מלאכות (טנהדרין טב.). הרי לבו לשמים. ולא השתחום זה לעבודת כוכבים לא מזיד ילא שונג בוא אלא לשמים. ומו שוגג הוח חנם נשנים, שהרי לשמים נתכוין, ואפילו היה יודע שזה הבית עבודת כוכבים והוא משתחוה בתוכו לשמים איו כאו עונש. שהרי אף משתחוה לבית הכנסת לא קף תשתמוה נכית הכנסת כח לבית הוא משתמוה אלא למי ששכן שמו עליה (טוהדרין טא: וכעי"ז כריחות ג.), ואלא דחזי אנדרטי וסגיד ליה. שראה דמות שהיו רגילין לעשות בדמות המלך והרואה אותו משתחוה לו לעבוד המלך, ופעמים שעובדין אותו וזה ראה אחד שהיה נעבד ולא דע שהוא נעבד והשתחוה לו ותוהדריו ושות. **ואי לא** העלה באלוה. חלם המלך השתחוה לו לא כלום הוא. (שם). לא כלום הוא. דהא לא אכוין לשם עבודת כוכבים (שם) דכיון דלח נעשה לשם עבודת כוכבים יאה דידיה לאו כלנם היא (כריתות ג.)

חוח' ישוים

א) וי"ל דבאומר אלי אחה מודה רבא דחייב אפילו מאהבה ומיראה דהיינו קבל תושבם ותיחם לשים קבל עליו באלוה כיון דקאחר אלי אחה אע"פ שאחר באותם ה"פ בחס' ע"ז הא בכלל לא תעבדם כשאחר אלי בחופ הייפ במסי עייז הח בכלל לא תעבדם כשאמר אלי אתה אבל מקטיר דאונס לא הוי בכלל לא תעבדם ומיהו בהנהו דמייםי אביי ה"מ לאוקמי באלי אחה והר"א בה אפי׳ מאהבה ומיראה:

מוסף תוספות

א. וזה מתעסק בעלמא הוא לא נתכוין לשום דבר . ולא אפילו של איסור לשם מלאכה לשם מלאכה האסורה ואמרינן בכריתות. (יט). אשר חטא בה פרט למתעסק. ריטנ״ל. ב. משמע. סוס' הלל״ש. ג. משמע. ג. אביי ורבא. מוס' הרל"ש. T. דדכוותה מיירי. ריטנ"ל. ה. שנתכוין. מוס' הרל"ש. ו. אבל אסור. תוס׳ הרח״ש. ו. וליכא למימר דפליג.I אדאריי וררא דלא מדכר איכא ברייתא דמסייעא לשמואל דתניא היו לפניו שמואל דות אידו לפניו שתי נרות דולקות או כבות נתכוון לכבות את זו וכבה את זו או שנתכוון להדליק את זו והדליק את וו פטור, והיינו שמואל. ריטב״ה. ח. לפרש נתכוין . להגביה את התלוש כגון שביה מרור שטשר זה יהגביה את החלוש כ. שהיה סבור שעשב היה תלוש ונתכ שהיה סבור שעשב זה היה תלוש ונתכוין להגביהו ונמצא מחובר וחתכו, אבל נתכוין לחתכו והיה סבור שהוא תלוש בהא פליגי דאין זה מתעסק. מוס' הלח"ש. ט. [דלפרש"ר] הוה ליה למימר דומיא דשבת, היו לפניו חלב ושומז ונתכויז לפניו חלב ושומן ונתכוין לאכול השומן ואכל החלב. סוס׳ הלח"ש. י. [ו] ה"ק דרישא מיהת לאביי ניחא. ריטנ"א. יא. דהא קתני משא"כ בשבת דפטור, וזה אינו כי המחלל שבת מאהבה ומיראה חייב הוא. ריטנ"א. יב. [ד]אי ניחא לאביי מאהבה ומיראה מה הזה קשה ליה לאביי. סוס׳ הלח"ש. יג. דקתני בהדיא. סוס׳ הלח"ש. יד. [ד]אינו שכוח כל כך דכי מדכרו ליה מדכר. לעיל ע: סוס׳ ד"ה העלם. 10. נאמר. סוס׳ סנהדרין סא: 10. דאי בסתם עבודת כוכבים לא איצטריך דשמעינן ממתני׳. סוס׳ סנהדרין סא:

בתבוין להגביה את התלוש. פירש נקונטרס כגון סכין מוטל

בערוגת ירק ונתכוין להגביה וחתך את המחובר™ א״כ הא^ב דפליגי^ג בנתכוין לחתוך את התלוש וחתך את המחובר^ד היינו הלחתוך מלוש (4) וחתך מחובר אחר אבל לחתוך מחובר זה וחתך מחובר

אחר משמע דחייב לכ"ע וקשה לר"ת דבסוף פ' ספק אכל (כריתות יט:) אמר שמואל המתעסק בחלבים ועריות חייב שכן נהנה בשבת פטורי דמלאכת מחשבת אסרה תורה ומוכח התם דאפילו בנתכוין ללקוט תאנה זו וליקט תאנה אחרת פטר שמואלי ולקמן בפרק הזורק (דף מו:) פטר ס (כ) רבא נתכוין לזרוק ארבע וזרק שמנה כי לא אמר כל מקום שתרצה תנוח וכל שכן בנתכוין לורוק בלד זה וזרק בלד אחר דלא נעשה כלל רלונו או נתכוין לחתוך מחובר זה וחתך מחובר אחר דפטור ונראה לר"מ" דהכא מיירי בנתכוין לחתוך תלוש ונמנא שהוא מחובר וחותך מה שהיה מתכוין אלא שלא היה יודע שהיה מחובר ופליגי אביי ורבא בקרא דאשר חטא בה דמוקי ליה רבי אליעור בפרק ספק אכל (שם יש:) פרט למתעסק והכי איתא התס בהדיא דקאמר עלה לרבא משכחת לה שנתכוין לחתוך את התלוש וחתך את המחובר לאביי שנתכוין להגביה את התלוש כו' ושמואל דפטר מטעם מלאכת מחשבת היינו בנתכוין לחתוך מחובר זה וחתך מחובר אחר דלא נעשה מחשבתו והשתה התי שפיר דקאמר (ט לקמן דמפרש שגג בלא מתכוין דשאר מצות היכי דמי כגון דסבור שומן הוא ואכלו דהיינו ממש דומיא דשבת לפר״ת":

הניחא לאביי דאמר חייב. פיי הניחא לאביי בהא דמשכחת גבי ע"ז שגג בלא מתכוין" אבל מ"מ גם לאביי לא מיתוקמא ברייתא שפיר בהכי"א דהא אם חלל שבת מאהבה ומיראה נמי חייב ולהכי אינטריך בסמוך לאוקמא אליבא דאביי שגג בלא מתכוין ה"ד דסבור רוק הוא וכלעויב: עד כאן לא בעא מיניה

נסכוין להגביה את החלוש. כגון דנפל סכין בערוגת הירק ונתכוין להגביהו: וחסך את המחובר פטור. דכתיב אשר חטא בה" ודרשינן בכריתותם פרט למתעסק בדבר אחר ועשה דבר זה. ושוגג היכי דמי כגון שנתכוין לכך אבל שגג דסבר שאין היום שבת או סבר שמלאכה זו מותרת וזה מתעסק בהגבהה היה ולא בחתיכה: דהא לא איכוין אחתיכה ינתכוין אלהגביה את התלוש וחתך את שנתכוין המחובר פמור לחתוך את התלוש וחתך את

דאיסורא. בשגגת שבת או בשגגת מלאכות אלא מתעסק בחתיכת היתר הוה שיודע שהוא שבת ויודע שחתיכת מחובר חסור: משח"ל בשחר מצות. כולה מפרש לה ואזיל: שגג בלא מסכויו. לקמן מפרש לה: חלב ודם. דומיא דטחינה וקנירה שהן שני גופין: אלא גבי שאר מלות היכי דמי. דפטור: כגון חלב וחלב. בהעלם אחד: דרבי אמי. במסכת סנהדרין בפרק ד' מיתותש יליף למילתיה מהרא דאין חילוה חטאות לטכו״ם: והשמחוה לה. והיינו שנג שהיא ע"ז בלא מתכוין שלא נתכוון להשתחוות לע"ו: הרי לבו לשמים. ומה חיוב יש כאן אפי׳ ידע שהוא בית ע"ו והשתחוה בוי לשמים אין חיוב כחן: חנדרטח. לורת המלך שעושין לכבוד המלך והשתחוה לה ולא לשם אלהות: מחהבה ומירחה. מאהבת אדם או מיראת אדם השתחוה לע"ז. וקרי ליה שוגג בלא מתכוין כלומר שגג בהכי דסבור כיון דאין מתכוין לבו לאלהות מותר: אלא באומר מוחר. כגון גר שנתגייר בין הנכרים כסבור שחין ע"ו בתורה וקרי ליה שגג בלא מתכוין: דפטור לגמרי. בתמיה: עד כחן לא קבעי מיניה רבא מרב נחמן. העלם זה וזה בידו מהו לעיל בפירקין (דף ע:) דהיינו אומר מותר דאמר אין שבת בתורה היינו העלם זה וזה:

בשבת סהאי שגג בלא מתכוין דע"ז היכי דמי אילימא כסבור בית הכנסת הוא לסבור והשתחוה לה הרי לבו לשמים ואלא •דחזי אנדרטא וסגיד לה היכי דמי אי דקבלה עליה באלוה מזיד הוא ואי דלא קבלה עליה באלוה לאו כלום הוא אלא מאהבה ומיראה הניחא לאביי יידאמר חייב אלא לרבא דאמר פטור מאי איכא למימר אלא בָאומר מִותר משא"כ בשָבת דפמור לגמרי ע"כ לא בעא מיני' רבא מרב נחמן אלא אי לחיובי חדא אי לחיובי תרתי אבל מפטרי לגמרי לא אלא

רבא מרב נחמן בוי. וא"ת אמאי לא מייתי מתני׳ דהשוכח עיקר שבתיג דאינו חייב אלא אחת ולא הוי פטור לגמרי וי"ל דניחא ליה לאחויי מרבא דמספקא ליה בהעלם זה וזה דדילמא אפי׳ מרחי מיחייב דכי אוקי הכא באומר מוחר היינו בנתעלמה ממנו לפי שעה דהיינו דומיא דהעלם זה וזה בידו כדפי׳ לעילי⊤ דאם לא נודע לו מעולם איסור ע״ז אינו ישראל כלל כיון שמודה בע״ז דדוחק להעמיד בתינוק שנשבה לבין העכו"ס: רבא אמר פמור. ואם תאמר והא אמר בפרק בן סורר ומורה (סנהדרין דף עד.) דע"ז וגילוי עריות ושפיכות דמים יהרג ואל יעבור אם כן אפילו לא מקבל ליה חייב ואין לומר דרבא לטעמיה דאמר במס' ע"ז בפרק ר' ישמעאל (דף נד.) דאפילו בע"ז בלינעא מיוחי בהם ולא שימות בהם והא דקאמר רבא בפ"ב דכתובות (דף יט.) גבי עדים שאמרו להם חתמו שקר כו׳ שאין לך דבר שעומד בפני פיקוח נפש אלא ע"ז וגילוי עריות ושפיכות דמים ה"פ אפילו מאן דמחמיר לא מחמיר אלא בע"ז ג"ע ושפיכות דמים דאם כן דטעמא דרבא דפטר הוי משום הכי מאי מייתי אביי בפ׳ ד׳ מיתות (פוהדרין פא:) מכמה מחתיר מנת בעד ג עד שפיפת דנהים דמם כן דסענת דרכת דפלוגמא החל ניתור מיינה מביי בפר דמפיי למ"ד דחייב למסור ברייתות לימא דאמיא כמ"ד בפרק בן סורר (שם עד.) יהרג ואל יעבור דפלוגמא דמנאי היא וי"ל דסבר רבא דאפיי למ"ד דחייב למסור את עצמו אם לא מסר עצמו לא מיחייב מיתה בבית דין וקשה לרשב"א דאמר רבא במסכת ע"ז⁶ הכל היו בכלל לא תעבדם כשפרט לך הכמוב וחי בהם יצא אונס משמע דלא מפיק אלא אונס מיתה אבל שאר אונסין הוו בכלל לא תעבדם וחייב א'והכא פטור אפי׳ מאהבה דליכא אונס מיתה וי״מ דההיא דאמר יהרג ואל יעבור היינו בסתם אע״ג דלא מקבל עליה לאלוה אבל הכא במפרש דקעביד מאהבה ומיראה אי נמי אפילו בסתם ובע"ז שהכל אין עובדין אותה אלא מאהבה ומיראה דומיא דהמן דמייתי עלה התם להם אי אתה משתחוה אבל אתה משתחוה לאדם כמותך יכול אפי׳ נעבד כהמן ת"ל לא תעבדם [וקאמר רבא כהמן ולא כהמן דאילו התם מיראה והכא לאו מיראה] ומההיא גופא נמי יש לדקדק דחייב אע"ג דלא קבל עליה באלוה דמשמע דאסר נעבד כהמן דומיא דאדם שכמותך דשרי והיינו בלא קיבלו עליו באלוה ועוד™ דאמר בפרק ד' מיחות (סנהדרין דף ס:) הפוער עלמו לפעור זו היא עבודתו אע"ג דקא מכוין לבזוייא הזורק אבן למרקולים זו היא עבודתו אע"ג דקא מכוין למירגמיה אלמא דחייב אע"פ שאין מקבל עליו באלוה ומיהו יש לפרש אע"ג דקא מכוין לבזוייא מכוין לעובדה דרך בזיון וברגימה זו והא דלא דחי ראיות דאביי בעובד מאהבה ומיראה סתם משום דסתם עובד כמדעתו דמי וא״ת ולמאי דפטר רבא אמאי לא השתחוה מרדכי להמן וי״ל כדאמרינן במדרש ששתי צורות היו על לבו ועוד משום קידוש השם כדאשכחן בירושלמי במסכת שביעית בפ"ד כגון פפוס ולולינוס אחיו שנחנו להם מים בזכוכית לבועה ולא קבלו מהסש: באומר מותר. והא דמעטינן בפ"ב דמכות (דף ז: ושם) בשגגה פרט לאומר מותר שאני גבי גלות דטובא בשגגה כתיבי התם ולהכי נמי אמר בסוף פ"ב דב"ק (דף כו: ושם) היתה אבן מונחת לו בחיקו ולא הכיר בה מעולם לענין גלות פטור מבשגגה לענין שבת פטור משום דבעינן מלאכת מחשבת והשתא חיפוק ליה דגבי שבת נמי כתיב בשגגה אלא ודאי דוקא גבי גלות ממעטינן משום דכתיבי בשגגה טובא:

ונזדמנה לו זריקה אסורה. אמר (רבא) זרבהז מנא אמינא לה דפטור. דתניא חומר בשבת משאר מצות. שהשבת עושה שתים בהעלם

ונדו מנה לדו קיה, אטורה. אמר (בא) [בה] מנא אמינא להו פטרה (דוניא חומו בשבו משה מדוד, משאיר בשבה מנשה שונים בהעלם אחת חייב שתנים מה שאין כן בשאר מצורה, חומר בשאר מצורה, ששאר מצורה שגג בלא מתכוון חייב, משאיים בשבה. ואיקימנא ב דשנג בלא מתכוין בשבת דפטור (בכה"א בתכוין לחתוך את התלוש וכו"ן. ודייקא הא מתניתא כרבה דאמר נתכוון לחתוך את התלוש וחתך את המחובר פטור דהא לא נתכוון לחתיכה (דאיסודא) [דאיסורא]. ושקלו וטרו בהא דתנן עשה בהעלם אחד שתים בשבת חייב שתים, ובשאר מצות כי האי גוונא אינו חייב אלא אחת. היכי דמי [אילימא] קצר וטחן בשבת, כיוצא בו בשאר מצות

ח) כריחות יט., כ) [נפת"ם תוס' לעיל כג: ד"ה גורה וכ"כ עוד לעיל ע: ד"ה נודע ולת"ש הרא"ש פרק הזהב ס" יט שלא מלינו בכל הגמ' שמקדים רבא לאביי כי אביי מלך קודם רבא ע"ש וכ"כ עוד בשאר דוכתי א"כ יש לגרוס הכא אביי אמר וכו' או דל"ל רבה אמר פטור וכו' אמר רבה מנא אמר פטור וכו׳ וע"ע מ"ש פסחים מא. על הגליון, ג) סנהדרין סב. ד) סנהדרין סב:, ד) שם סל: [כרימות ג.], ו) שם, ז) [ויקרא ד], ח) [די ענ:] ט) [דף סג.], י) בס"ח: לבו., כ) ע"ש של"ל רבינא, ל) [דף נד.], מ) [ועי תוספות סנהדרין סא: ד"ה רצא אמר],

הוהות הר"ח

(h) תום' ד"ה נתכוין וכו' לתתוך תלוש זה וחתך: (כ) בא"ד נפ' הזורק פטר רב אשי נתכוין וכו': (ג) בא"ד והשתח חתי שפיר לקמן כל"ל ותיבת דקאמר

גליון הש"ם

, גמ' דחזי אנדרמא. עי' מס' ע"ז לף מ ע"ב מול"ס ובאנדרטי:

רב נסים גאוו

, ואלא מאהבה ומיראה, הניחא לאביי דאמר חייב אלא למאן דאמר פטור מאי איכא למימר. ופלוגתא דאביי ורבא ַ וואן בפרק ד' מיתות איתמר העובד ע"ז מאהבה ומיראה אבי אמר חייב ורבא אמר אבי אמר חייב ורבא אמר פטור. אביי אמר חייב דהא פלחה, רבא אמר פטור דלא קבלה עליה באלוה, אי קיבלה עליה אין ואי לא לא.

רבינו חננאל איתמר נתכוין להגביה את

התלוש וחתך את המחובר, לכולי עלמא לא מחייב קרבן דהא לא אתכוין למלתא דאית בה איסורא, אלא להגביה בעולם נתכוין, אע״פ שחותך את המחובר לא קרינן ביה נפש כי תחטא בשגגה. ולא הוי חוטא בשגנה. ולא חול חוטא בשגגה אלא מתכוין למעשה מביא לידי חטא, והוא אינו יודע שהוא חוטא. אבל אם נתכוון לחתור את התלוש שהוא מותר ונזדמן לו מחובר מותר ונזדמן לו מחובר וחתכו, רבה אמר פטור דס"ל שאינו קורא ביה נפש כי תחטא בשגגה אלא בזמן שמתכוון לדבר אסור, כשיקרא שוגג באיסורו, וזה לא נתכוון אלא לחתיכת תלוש. אביי אמר חייב דהוא מכוון לחתיכה בעלמא ויש בחתיכה איסור. וסבר אביי שאין צריך להתכוון במעשיו לדבר שהוא באיסורו, אלא כל שעשה שיש במינו איסור, אף על פי שלא נתכוון . לדבר שיש בה איסור כיון שנזדמן לו דבר איסור הריני קורא בו כי תחטא בשגגה. וכן לענין נתכוון לזרוק שתים וזרק ד', לרבה פטור דהא לא נתכווז לדבר האסור בשגגת להתכוון לכל בשגגת איסורו,

חייב דהא נתכווז לזריקה

בשבת חייב שתים, ובשא מצות היכי דמי, [איכימא] קצר וסחן בשבח, כיוצא בו בשאר מצות אכל חלב וחזר ואכל חלב בהעלם אחד. מירא מצות היכי דמי [איכימא] קצר וסחן בשבח, כיוצא בו בשאר מצות היכי דמי מאחת. היכי דמי [איכימא] קצר וסחן בשבח, כיוצא בו בשאר מצות אחד היכי היחד החדר מצות הייב שהים בהעלם אחד בחדר מצות הייב שהים הוא היכי במי מאון כן בע"ז. כי (אם) בע"ז אם זיבח וקיטר וניסך בהעלם אחד אינו חייב אלא אחת וכדרי (ויסי) [אמי]. ודחינן לא מיתוקמא מתניתן בע"ז, דקתני סימא שגג בלא מתכוון בשאר מצות חייב שא"כ בשבח. שגגת מלאכות חייב שא"כ בשבח במצות חייב שא"כ בשבח. שגגת מלא הוא ע"ז וסבר כי היא בית הכנסת, והשתחוה [לה], כי האי גוונא פטור הוא דהא לבו לשמים. ואלא דחזא אנירטא וסגיד לה, אי זקבלה עילויה באלוה, מויד הוא ולאו בר קרבן הוא, ואי לא קבלה עילויה באלות, כיון מישה במצות מידי. אלא כגון שהשתחוה לע"ז מאהבה ה"ב, שהעם השהעמיד עצמו ע"ז כהמן והשתחוה לו מאהבה בשגגת אלהים אחרים, פי" שנעלם ממנו שמשתחוה לע"ז מיהבה חייב, או שנעלם ממנו שהשתחוה לע"ח הייב, ניחא לאביי אונו מחייב היי מאהבה. או מיראה נמי, כגון מי שנתיירא מן הע"ו והשתחוה לו בשגגת עבירות, דלא הוה ידע כי האי גוונא חייב. אי אמרת כי האי גוונא שהגב לא מתכוין בע"ז חייב, ניחא לאביי אוני מולה בלא מתכוין בע"ז חייב היי באונא מהבה. או מיראה נמי, כגון מי שנתיירא מן הע"ו והשתחוה לו בשגגת עבירות, דלא הוה ידע כי האי גוונא חייב. אי אמרת כי האי גוונא חייב. או מררש מה לבירות בע"ז מחייב ווה פירוש מאהבה. או מיראה נמי, כגון מי שנתיירא מן הע"ו והשתחוה לו בשגגת עבירות, דלא הוה ידע כי האי גוונא חייב. אי אמרת כי האי גוונא חייב. אי אומרת כי האי גוונא חייב אי אומרת כי האי גוונא חייב. אי אמרת כי האי גוונא חיים. דמחייב, דגרסינן בטנהדרין פרק ארבע מיתות דאיתמר העובד ע"ז מאהבה ומיראה כגון המשתחוה מאהבתו לו או מיראתו ממנו לאדם הנעבד כהמן בשוגג, שלא היה יודע כי העובד מאהבה או מיראה חייב, אביי אמר חייב דהא פלחא לע"ז, רבא אמר פטור דהא לא קיבלה עליו באלוה. הניחא לאביי אלא לרבא דאמר פטור מאי איכא למימר. ואמרינן לא משכחת שגג בלא מתכוין בע"ז אלא באומר מותר. פי׳ כגון מי שנעלם ממנו עבודת אלהים אחרים, ששכח הכל לגמרי, שנמצא בידו העלם אלהים אחרים והעלם עבירות ואומר שמותר, וכי האי גוונא בע"ז (אחרינא) חייב בשבת פטור לגמרי. ואקשינן ומי איכא למימר דפטור לגמרי, דהא עד כאן לא בעא מיניה רבה מרב נחמן העלם זה וזה בידו, פי׳ העלם שבת והעלם מלאכות בידו מהו, אלא לחיובי חדא או תרתי, אבל למפטריה לגמרי לא.